

Hodnocení

rigorózní práce Mgr. Milana Hanáka

Zvláštní způsoby dokazování v trestním právu procesním – konfrontace, rekognice, vyšetřovací pokus

I.

Tématem rigorózní práce Mgr. Milana Hanáka o rozsahu 88 stran vlastního textu a několika stran barevných příloh představujících fotodokumentaci z prováděných vyšetřovacích pokusů je pojednání o konfrontaci, rekognici vyšetřovacím pokusu, čili zvláštních způsobů dokazování v trestním řízení. Jde o téma nesporně aktuální. Platný trestní řád z roku 1961 obsahuje právní úpravu zvláštních způsobů dokazování teprve s účinností od 1. 1. 2002. O tom, že se nejedná o úpravu dostatečně komplexní, svědčí i obsáhlá judikatura, která podmínky a procesní postupy při provádění zvláštních důkazních prostředků precizuje (v této souvislosti lze například zmínit nedávný nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. I. ÚS 3709/16 týkající se důkazní síly rekognice). Téma zvláštních způsobů dokazování také není nikterak opomíjeno při diskuzích nad rekonstrukcí trestního řádu.

Ačkoli rigorozant v tématu své práce uvádí pouze tři vybrané zvláštní způsoby dokazování (konfrontace, rekognice a vyšetřovací pokus), ve své práci neopomíjí ani rozbor zbylých dvou zvláštních způsobů dokazování (rekonstrukce a prověrka na místě). Toto lze nepochybně uvítat i z hlediska vymezení a pečlivého odlišení některých zvláštních způsobů dokazování od sebe.

Pokud jde o použité zdroje, tyto nijak nevybočují ze standardu kladených na tento typ práce. Vedle tuzemských zdrojů použil autor i několik pramenů zahraniční provenience a velmi dobře pracoval s judikaturou týkající se zvoleného tématu. Kladně lze hodnotit použití klasických kriminalistických děl z edice Kriminalistická knihovna (Prerad, V. Vyšetřovací experiment; Protivínský, M. Rekognice v přípravném řízení; Vychodil, M. Rekonstrukce trestného činu). Jazyková a stylistická stránka práce je na dobré úrovni, práce je čtivá. V práci se vyskytuje pouze malý počet gramatických a stylistických chyb (jde především o interpunkce a někdy chybějící či nadbytečná slova větách – například v druhém odstavci strany 18).

S použitými prameny pracoval autor korektně a kreativně.

II.

Rigorózní práce má logickou osnovu, jednotlivé části práce na sebe vhodně navazují.

Po obsahové stránce autor práci pojal způsobem, který odpovídá zvolenému tématu. V průběhu psaní rigorózní práce využíval konzultace s vedoucím a do práce plně reflektoval jeho doporučení. Uvítat lze také zařazení kazuistiky a skutečnost, že posluchač postup konzultoval též s odborníkem z kriminalistické praxe. Práce však není čistě kriminalistického charakteru, ale vhodně kombinuje kriminalistické poznatky s poznatky právními. Práce je však také prostoupena poznatky z oblasti biometrie (podkapitola 3.7. práce), které pomáhají objasnit některé problematické aspekty rekognice. Autor neopominul ani komparatistickou analýzu (kapitola devátá), která však je poněkud stručnější. V závěru práce se autor dotýká některých úvah de lege ferenda a uvádí svůj názor na obecnou tendenci přenášet těžiště dokazování do soudního stadia trestního řízení.

III.

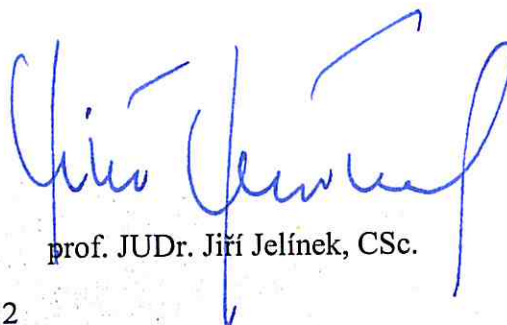
Závěrem shrnuji: Předložená rigorózní práce rozhodně splňuje požadavky pro její ústní obhajobu. Autor prokázal způsobilost vytvořit odborný text na zadané téma na velmi pěkné úrovni.

Otázky k ústní obhajobě:

V závěru práce se autor zmiňuje o institutu vyšetřujícího soudce, kdy však úvahu končí řečnickou otázkou, zda je tento institut vůbec potřebný. V rámci ústní obhajoby by posluchač mohl vyjádřit svůj názor na tento problém a uvést důvody, které jej k jeho názoru vedou.

V souvislosti s rekodifikací trestního řádu by se mohl posluchač vyjádřit k tomu, do jaké míry považuje účast soudce u úkonů uvedených v ustanovení § 158a tr. řádu za potřebnou, resp. zda by účast soudce rozšířil i na další případy zvláštních způsobů dokazování vedle rekognice.

V Praze dne 14. 10. 2018

prof. JUDr. Jiří Jelínek, CSc.